

## 5- Ve o iki yara ise; biri müz'ic ve hadsiz bir acz-i beşerî, diğeri elîm ve nihayetsiz bir fakr-ı insanîdir.

**Ve o iki yara ise; biri müz'ic ve hadsiz bir acz-i beşerî, diğeri elîm ve nihayetsiz bir fakr-ı insanîdir.**

Acz-i beşerî... İnsan öyle bir zayıflıkla yaratılmıştır ki, gözle görünmeyen bir mikrop onu yatağa düşürür; bir haber kalbini sarsar; küçük bir korku uykusunu kaçıır. Kendi kalbini çalıştırmaya gücü yetmezken, kâinatın yükünü taşımaya kalkışır. İradesi dar, gücü sınırlıdır. İşte bu sınırlılık, o askerin kanayan ilk yarasıdır.

Kur'ân bu hakikati açıkça bildirir:

**وَخُلِقَ الْإِنْسَانُ ضَعِيفًا** “İnsan zayıf yaratılmıştır.” (Nisâ, 4:28)

İşte bu zayıflık, o askerin kanayan ilk yarasıdır. İnsan bazen bir hastalığa, bazen bir korkuya, bazen de bir vesveseye yenilir. Gücünün sınırı vardır; hâdiselerin ise yoktur.

Fakr-ı insanî ise daha derindir. İnsan yalnız zayıf değil, aynı zamanda muhtaçtır. Bir nefese, bir lokmaya, bir yudum suya... Hatta sevgiye, güvene, huzura muhtaçtır. Elindekiler ihtiyacını karşılamaya yetmez; arzuları göğü aşar, imkânları avuç içine sığar. İhtiyacı nihayetsizdir; fakat sahip olduğu şeyler mahduttur. Bu da ikinci yaradır.

Kur'ân bu muhtaçlığı şöyle ilan eder:

**يَا أَيُّهَا النَّاسُ أَنْتُمُ الْفُقَرَاءُ إِلَى اللَّهِ وَاللَّهُ هُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ**

**Siz Allah'a muhtaçsınız; Allah ise Ganî ve Hamîd'dir.”** (Fâtır, 35:15)

İnsan bu iki yara ile yürür. Gücünün yetmediği şeylerin ortasında ve ihtiyaçlarının bitmediği bir âlemde... Bir yandan taşıyamayacağı kadar ağır hadiseler, diğer yandan doyuramayacağı kadar çok ihtiyaç. İşte temsilin yaraları budur: biri güçsüzlüğün sızısı, diğeri muhtaçlığın sancısı.